

Година, двѣ — неможилъ да трае и забѣгва съ стадо на балкана: човѣкъ да не вижда, душа да не срѣща.

И само на св. Костадинъ, оборилъ глава, съ кашъ натѣгнала отъ спуснатата брада до гърди, ще навѣсти запусѣли двори; ще надникне отъ тукъ отъ тамъ въ буренясала градина и съ просълзени очи ще поеме пакъ къмъ оставено стадо. Че нѣкакъ по-лѣко му е тамъ: съ билкитѣ да си приказва, съ вѣтъра тжги да туши, по звѣзди бждинни да гадай. А дойде ли нощъ и старъ балканъ затаи гласъ за сънь, ще накладе огънь и до пѣтляно врѣме ще гледа разискрени главни, ще слуша невнятенъ ромонъ на буки вѣковни и мълвежа на доли дълбоки.

Стои Дамянъ край огъня и вижда запусѣлъ бащинъ домъ и нѣкакъ по-леко му е на гърди....

Тжжна приказка!

Може ли свѣтло чувство да навѣсти измъчена душа по бранни полета?

За какво съмъ дошелъ тука?

Мигаръ свѣта не може да разбере нашето право дѣло и безъ кръвъ да освѣти онова, което е само по себе си една правда!

Въ умътъ ми се издигаха рой въпроси за безсмислието на войната и азъ не сѣтихъ, кога другаря ми е станалъ и мѣтналъ раница на гърбъ.

— Огъня отсрѣща загасна; да пжтуваме, — промълви той.

Азъ станахъ; качихъ коня си; взехъ му раницата и поехме по кривината на стръмния пжтъ.